

10. http://dt.ua/ECONOMICS/golovna_meta__zбудuvati_v_ukrayini_suspilstvo_z_pnivnim_serednim_klasom

11 <http://mojazarplata.com.ua>

12 <http://expert.ru>

13. А.Юхимчук, народний депутат України 2-го скликання «Чому бідні... ??!» «Голос України» № 51, 22 березня 2011 року (<http://www.ac-rada.gov.ua>)

14. <http://bryn.at.ua>.

Чеснокова А.І.

ВИКОРИСТАННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Електронне (дистанційне) навчання – це навчання з цілеспрямованим і структурованим використанням комп'ютерних технологій, інтеграція навчальних методик та Інтернет – технологій.

Система дистанційного навчання є програмним комплексом і має обширні можливості інтеграції з іншими електронними системами (система управління талантами, оцінки персоналу, управління знаннями, обміну знаннями). Дана система є елементом корпоративної системи навчання персоналу і підкоряється цілям і завданням, сформульованим в ній [1].

Вагомий внесок в вивчення питань, пов'язаних з використанням дистанційного навчання в Україні внесли такі вчені, як А. І. Евсеев, В.І. Луценко, С.Н. Філоненко та ін. Однак питання пов'язані з використанням його в системі управління персоналом були висвітлені недостатньо повно. Особливу актуальність дистанційне навчання набуває в Україні з причини гострої потреби в масовій підготовці і перепідготовці кадрів, здатних ефективно працювати в умовах ринкової економіки. Ця проблема дійсно існує і вимагає швидкого рішення, від якого зрештою залежатиме майбутнє держави.

Метою даної статті є визначення місця дистанційної освіти в системі управління персоналом.

Розвиток дистанційної освіти в Україні розпочався значно пізніше, ніж у країнах Західної Європи і здійснювався за умов низького рівня інформатизації українського суспільства, незначної кількості оснащення комп'ютерною технікою шкіл України та відсутності спеціалізованих методик дистанційного навчання. Теоретичні, практичні та соціальні аспекти дистанційної освіти розроблені в нашій країні недостатньо. Кількість наукових організацій та вищих навчальних закладів України, які активно розробляють або використовують відповідні курси дистанційного навчання досить незначна.

Розвиток дистанційної освіти в Україні відбувається з урахуванням уже існуючих досягнень в цій галузі. У динаміці цього процесу можна умовно виділити кілька етапів. Перші кроки до розвитку ДО в Україні були зроблені ще наприкінці 90-х років. У лютому 1998 р. Верховна Рада приймає Закон України

"Про національну програму інформатизації", в якому формулюються задачі з інформатизації освіти та визначаються напрямки їх реалізації. З моменту прийняття цього Закону у системі освіти України відбувається ряд позитивних змін у галузі інформатизації та освоєння Internet. З 1997 року в Україні регулярно проводяться Всеукраїнські конференції "Інтернет - технології в інформаційному просторі держави". В 1998 році науковці країні організовують та проводять національну конференцію в Одесі, на якій відбулося підписання меморандуму про співробітництво між 27 ВНЗ України. Спільною постановою Президії Національної Академії наук України і Колегії Міністерства освіти України в 1997 році було створено Асоціацію користувачів телекомунікаційною мережею закладів освіти і науки України з координуючим "Центром Європейської інтеграції" у місті Києві, який в подальшому отримав офіційну назву Українська науково-освітня телекомунікаційна мережа "УРАН". В 2000 році Міністерство освіти та науки України затвердило "Концепцію розвитку дистанційної освіти в Україні", яка передбачає створення в країні системи освіти, що забезпечує розширення кола споживачів освітніх послуг, реалізацію системи безперервної освіти "протягом всього життя" та індивідуалізацію навчання при масовості освіти [2].

До найбільш суттєвих чинників на користь вибору електронного навчання можна віднести:

- невелику вартість розробки (реалізація власними зусиллями) і експлуатації (існують безкоштовні електронні системи управління навчанням);
- можливість скорочення непрямих витрат на навчання (відрадження, проїзд, оренда приміщень);
- незалежність від географічного розміщення тих, хто навчається;
- високий рівень інтерактивності, цілодобовий доступ до матеріалу;
- високий рівень індивідуалізації навчання (темп, період, розклад, форми контролю тощо);
- можливість використання анімацій, аудіо -, відео ефектів у навчальному процесі;
- легкість відновлення змісту навчальних матеріалів;
- абсолютно ідентичний зміст курсу для всіх користувачів.

У більшості випадків навчання платне, однак, деякі компанії надають безкоштовне дистанційне навчання, але в основному мова йде про демо-версії курсу.

У світовій практиці існують три традиційні форми навчальних закладів, що пропонують можливість дистанційного навчання:

- „натуральні” дистанційні університети;
- провайдери корпоративних тренінгів та/або курсів підвищення
- традиційні університети, що пропонують навчання в режимі он-лайн.

Існує кілька моделей дистанційного навчання:

- навчання за типом екстернату;
- університетське навчання;
- співпраця декількох навчальних закладів;
- автономні освітні установи;

- автономні навчальні системи;
- неформальне, інтегроване дистанційне навчання на основі мультимедійних програм [3].

Технології дистанційного навчання досить ефективні при реалізації конкретних HR-функцій, оскільки мають місце:

- забезпечення вхідного навчання і навчальна орієнтація;
- забезпечення навчання, яке можна коректувати;
- підтримка організаційних ініціатив і акцій;
- посттренінговий супровід, що здійснюється після завершення основного навчального заходу тренера або наставника;
- стандартизація навчання і знань;
- навчання щодо використанню програмного забезпечення.

Проте є певні недоліки у використанні даної форми навчання: тривалість первинної розробки, необхідність зміни корпоративної культури у сфері навчання персоналу. Використання електронного навчання недостатньо поширене в практиці управління персоналом українських підприємств. Причини криються або у відсутності необхідного технічного забезпечення, або в небажанні керівництва впроваджувати такий вид навчання. Працівники, в свою чергу, вважають цей засіб навчання несерйозним.

Подальше вдосконалення системи дистанційного навчання на основі повсюдного впровадження в навчальний і виробничий процеси аудіовізуальної і комп'ютерної техніки, створення системи дистанційної освіти є перспективою розвитку багатьох галузей економіки.

Література

1. С.Н. Филоненко. Дистанционное образование на Украине: опыт и перспективы. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.e-joe.ru/sod/99/2_99/st163.html
2. Освітній портал - освіта в Україні, освіта за кордоном. Історія становлення ДО в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.osvita.org.ua/distance/ukraine/>
3. Юридический портал. Дистанционное образование в Украине. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://pravotoday.in.ua/ru/career/jur-education/ukraine/remote/>